JACK SI VREJUL DE FASOLE (POVESTE POPULARA ENGLEZEASCA)

Trăia odată o văduvă sărmană, care avea un singur băiat, pe nume Jack. Jack era un băiat bun și harnic, care o ajuta pe maică-sa la treburile gospodărești.

După ce Jack termina treburile ce le avusese de îndeplinit, își scotea muzicuța și începea să cânte la ea. Lui Jack îi plăcea foarte mult muzica, căci aceasta avea darul să-l mai înveselească. Cu siguranță, că dacă el și cu mama sa ar fi trăit mai bine, muzica l-ar fi făcut cu adevărat fericit pe Jack

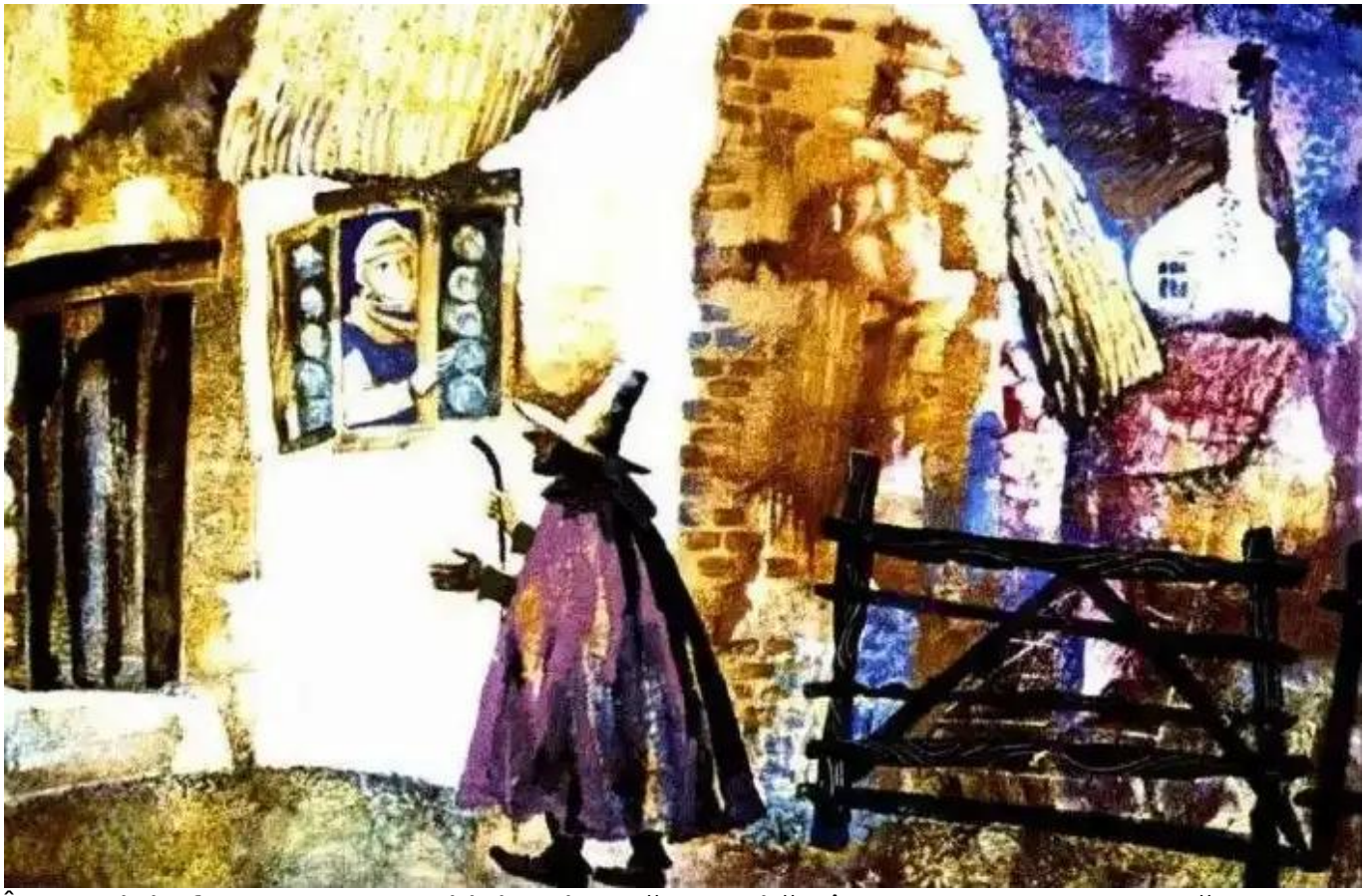

Într-o zi, la fereastra mamei lui Jack, apăru un bătrân cerșetor, care o rugă pe femeie să-l miluiască cu ceva de mâncare.

Mama lui Jack era o femeie bună la suflet, așa că, din puținul ce-l avea în casă, găsi ceva și pentru cerșetorul acela. Omul primi o bucată de pâine și o cană cu apă proaspătă de izvor.

După ce omul bău și mâncă, îi spuse mamei lui Jack că vrea să-i răsplătească bunătatea de adineauri.

Omul scoase dintr-un săculeț cinci boabe de fasole și i le dădu femeii. El îi spuse acesteia că boabele erau fermecate, dar de acest lucru se va putea convinge și singură, mai târziu.

Imediat după aceea, omul dispăru ca prin farmec.

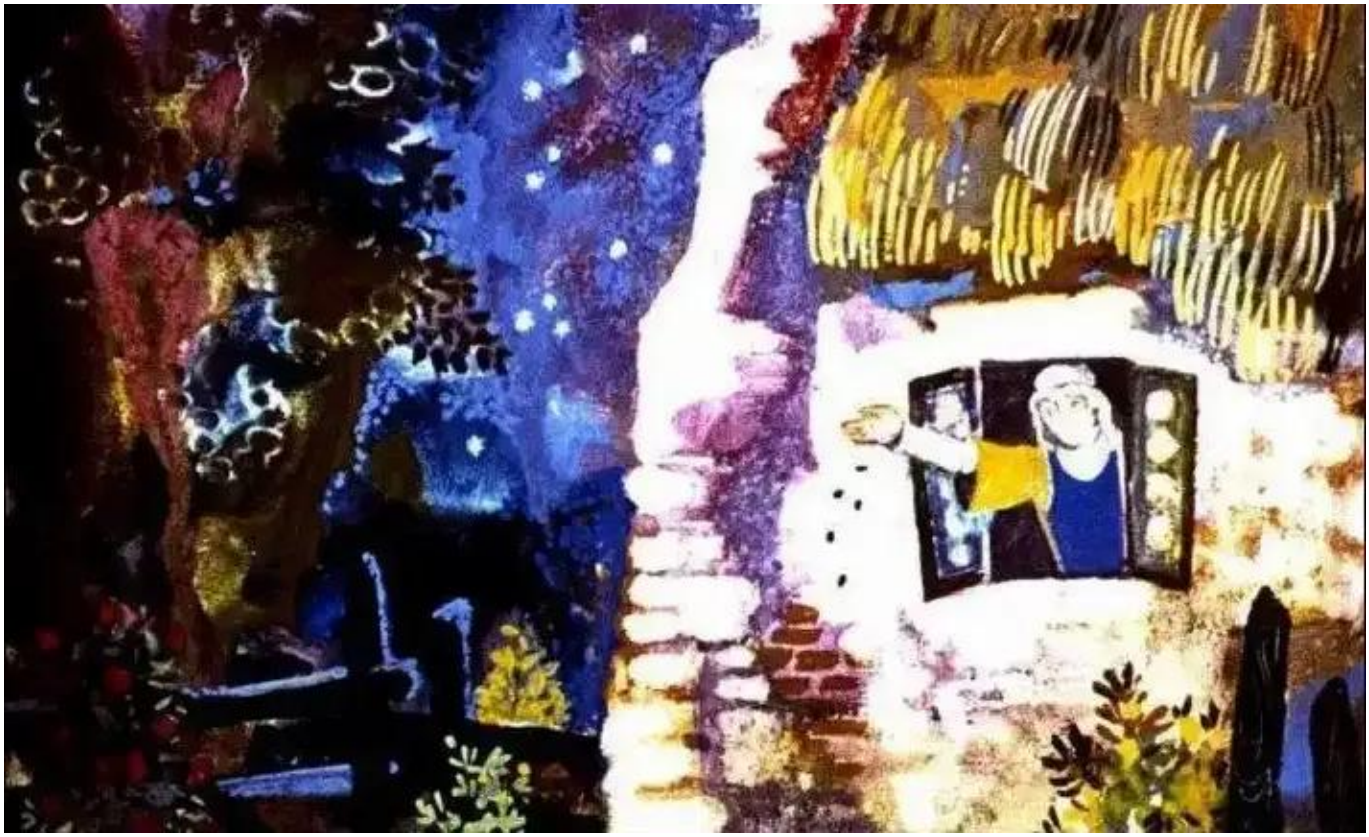

Mama lui Jack nu mai știa ce să creadă. Până la urmă, femeia își zise că omul era, de fapt, un șarlatan, care dorea să-și bată joc de ea. Așa că aruncă boabele de fasole pe fereastră, iar apoi uită cu totul de cele întâmplate.

Veni și noaptea. Jack și mama sa se duseră la culcare și adormiră de-îndată.

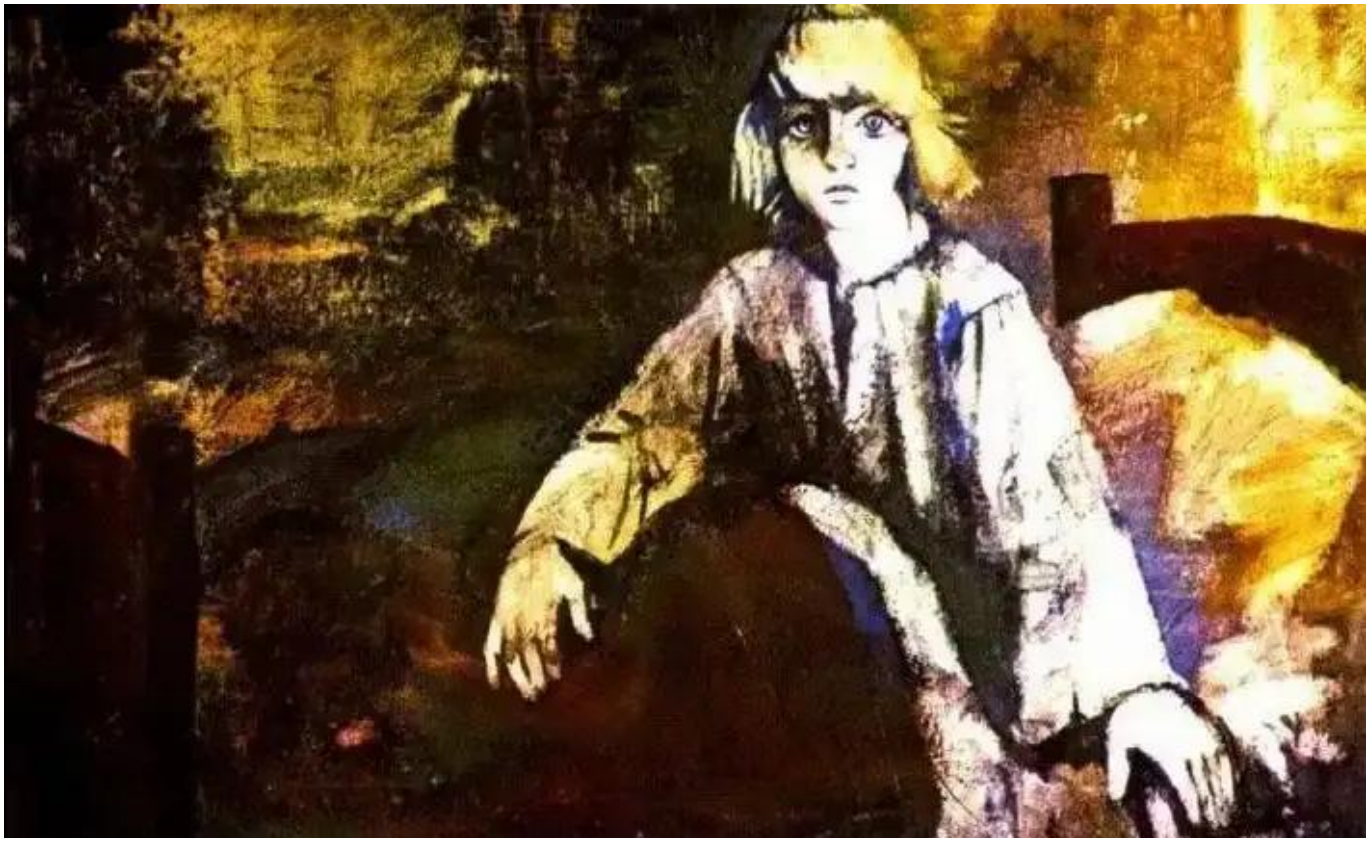

La un moment dat, Jack se trezi din somn. De afară se auzeau zgomote ciudate, iar băiatul se cam speria. Însă, cum era foarte curios din fire, Jack își dori să afle ce anume se întâmplase.

Jack se duse la fereastră și văzu că în fața casei lor crescuse un vrej de fasole uriaș. Jack se miră de toate acestea și ridică privirea pentru a vedea până unde crescuse vrejul acela de fasole. Însă vârful vrejului nu se putea vedea, căci trecea dincolo de nori.

Jack se hotărî să urce pe vrejul de fasole, căci era foarte curios să afle până unde ducea acesta. Se cățăra el ce se cățăra, până ce...

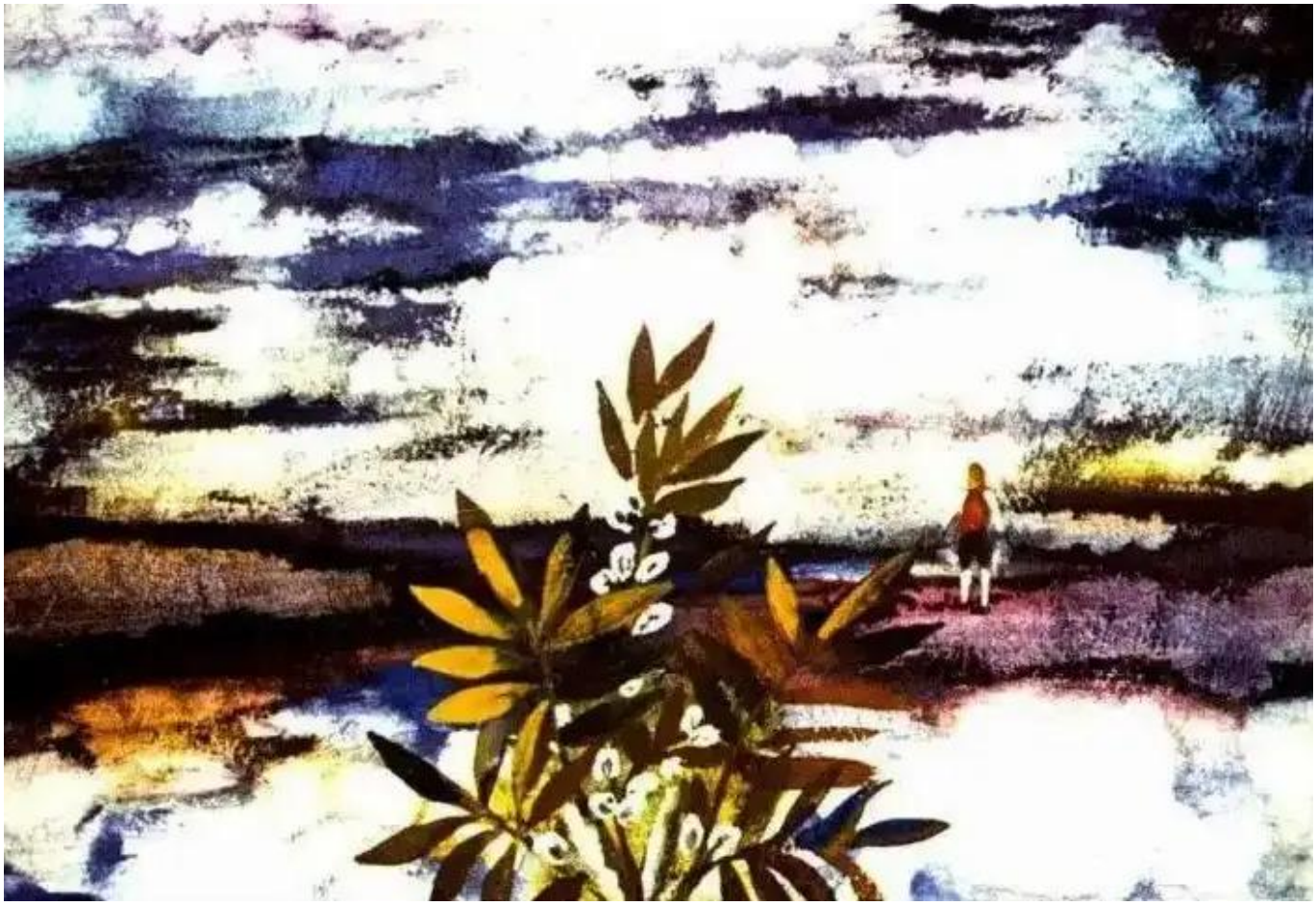

...trecu dincolo de nori. Vrejul se oprea chiar acolo, iar Jack coborî după el. Băiatul putu așadar să vadă că putea merge și pe nori la fel de bine ca și pe pământ.

Jack observă că din nori se făcea mai departe un drum drept, care ducea cine știe unde. Jack o porni pe drumul acela și, după ce merse o bună bucată de drum,...

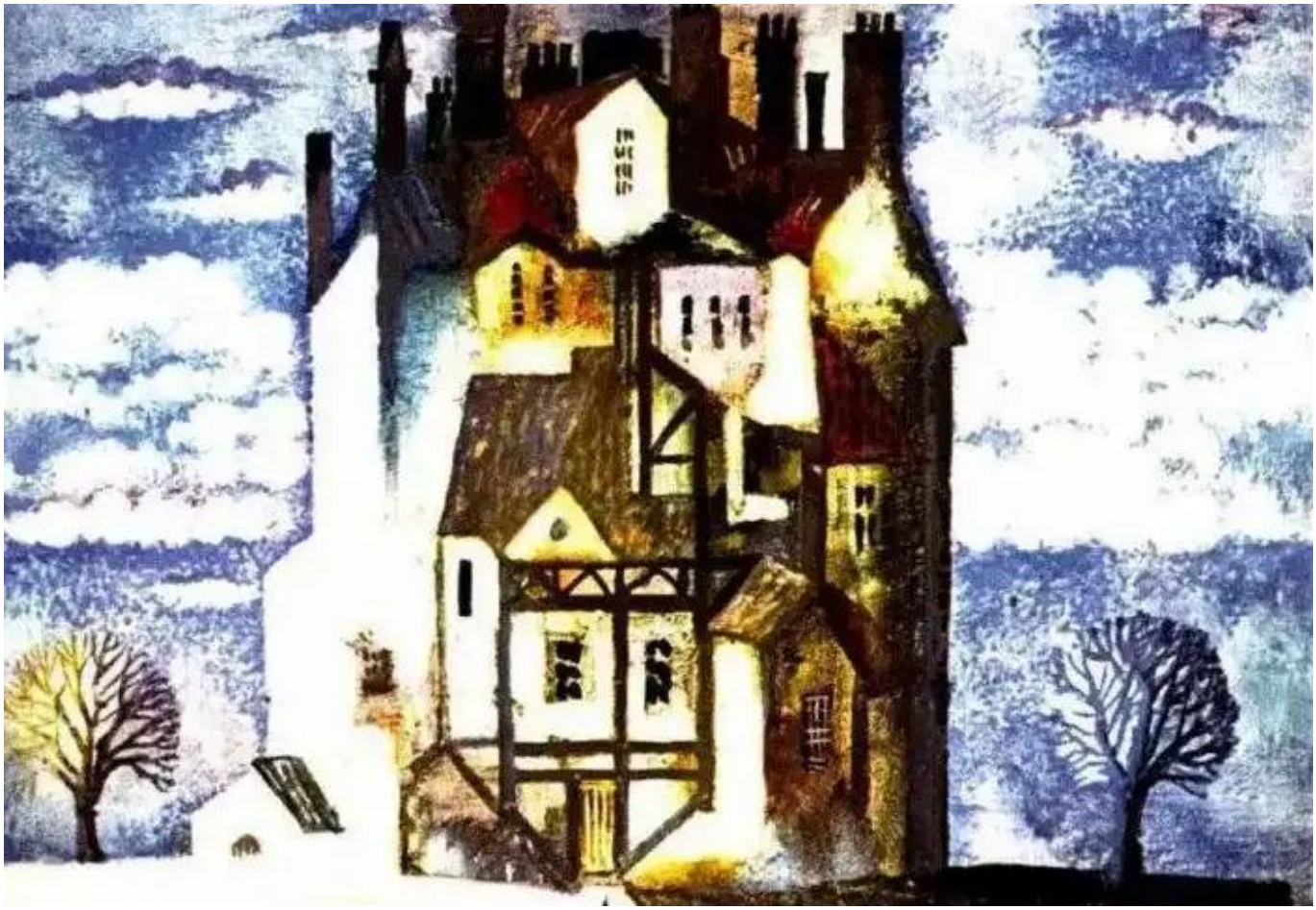

…ajunse in fata unei case uriașe. Jack era atât de mic față de casa aceea, încât s-ar fi putut strecura pe sub ușa de la intrare, fără sa se aplece prea mult. Ceea ce Jack și făcu, întrucât băiatul era curios să vadă cine trăia în casa aceea.

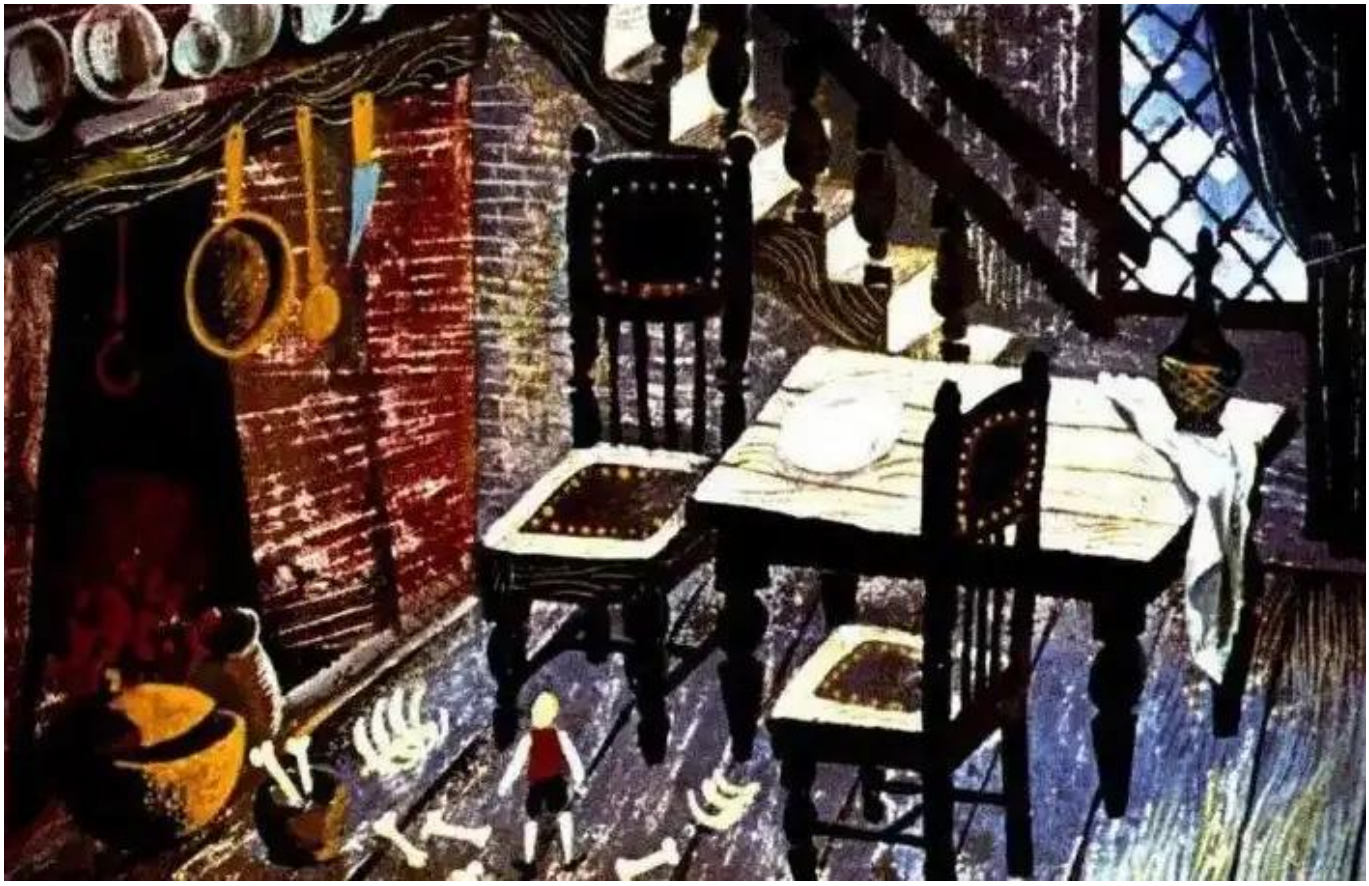

Odată ajuns în interiorul casei, în care nu se găsea nimeni la acel ceas, Jack nu mai contenea să se mire. Toate lucrurile aflate acolo erau parcă lucrate pe măsura unor uriași. Jack privi mai bine podeaua încăperii și se înspăimântă. Acolo se aflau o grămadă de oase, probabil rămășițele unui ospăț. Băiatul înțelese că nimerise în casa unor căpcăuni, iar frica îl cuprinse și mai tare. Însă Jack nu-și pierdu cumpătul și se uită după un loc prielnic pentru ascunzătoare.

Jack se ascunse la timp într-o oală aflată pe podeaua încăperii, căci stăpânul casei – căpcăunul – tocmai intră pe ușă. Căpcăunul adusese cu el și mâncarea pentru acea zi: trei viței mari și grași, pe care îi purta agățați la brâu. Însă, de cum intră în încăpere, căpcăunul simți miros de om, iar foamea îl cuprinse și mai tare. Pentru că se știe foarte bine, căpcăunul consideră carnea de om drept o adevărată delicatesă.

Când nevasta căpcăunului intră și ea în încăpere, bărbatul ei o întrebă dacă nu simte miros de om. La început, nevasta căpcăunului îi răspunde lui bărbatul-său că nu simte niciun miros de om. Acesta crezu însă că femeia vrea să-l ducă de nas și să păstreze delicatesele numai pentru ea. Jack, care stătea nemișcat înăuntrul oalei, aproape că murea de frică celor auzite. Cei doi căpcăuni se ciorovăiră o bună bucată de vreme, însă după ce nevasta căpcăunului adulmecă și ea mirosul lui Jack,..

…îi spuse lui bărbatul-său că acesta avea dreptate – un om se afla acolo. Cei doi se puseră pe căutat și scotociră prin toate colțurile încăperii.

Jack, care în vremea asta stătuse cu sufletul la gură, avu noroc și nu fu găsit în ascunzătoarea lui. Cei doi căpcăuni se săturară să-l tot caute prin încăpere, așa că se hotărâră să mănânce cei trei viței, pe care bărbatul îi adusese cu el.

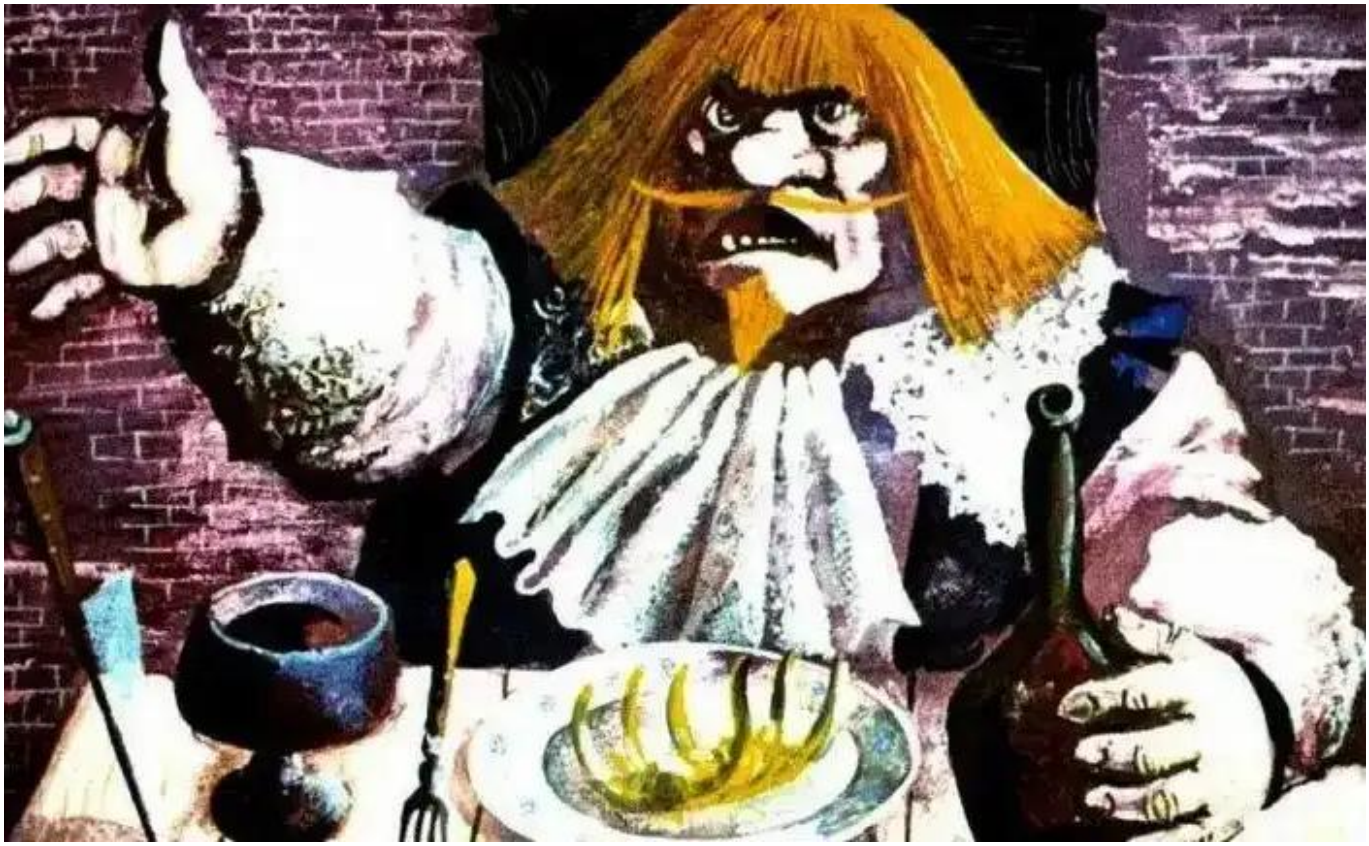

Zis și făcut. După ce ospățul se încheie, căpcăunul tot nu-și recăpătă buna dispoziție. Simțea el că fusese cumva păcălit. Așa că îi porunci soției să-i aducă harpa fermecată, pentru a se mai înveseli.

Femeia îl ascultă și aduse, din camera alăturată, harpa fermecată. Harpa era din aur masiv și cânta de una singură. Cei doi căpcăuni se înveseliră, pentru că harpa cânta foarte frumos. Chiar și Jack o auzi din ascunzătoarea lui și-și spuse c-ar da orice să pună mâna pe ea.

După ceva vreme, căpcăunul fu cuprins de somn; probabil era amețit de cât vin băuseră, sau poate că harpa fermecată îl adormise cu cântecul ei. Nevastă-sa plecă din încăpere, iar...

...Jack ieși din ascunzătoare și se apropie tiptil de harpa fermecată. Harpa era destul de ușoară, iar Jack se gândi că o putea lua cu el și duce acasă, la maică-sa.

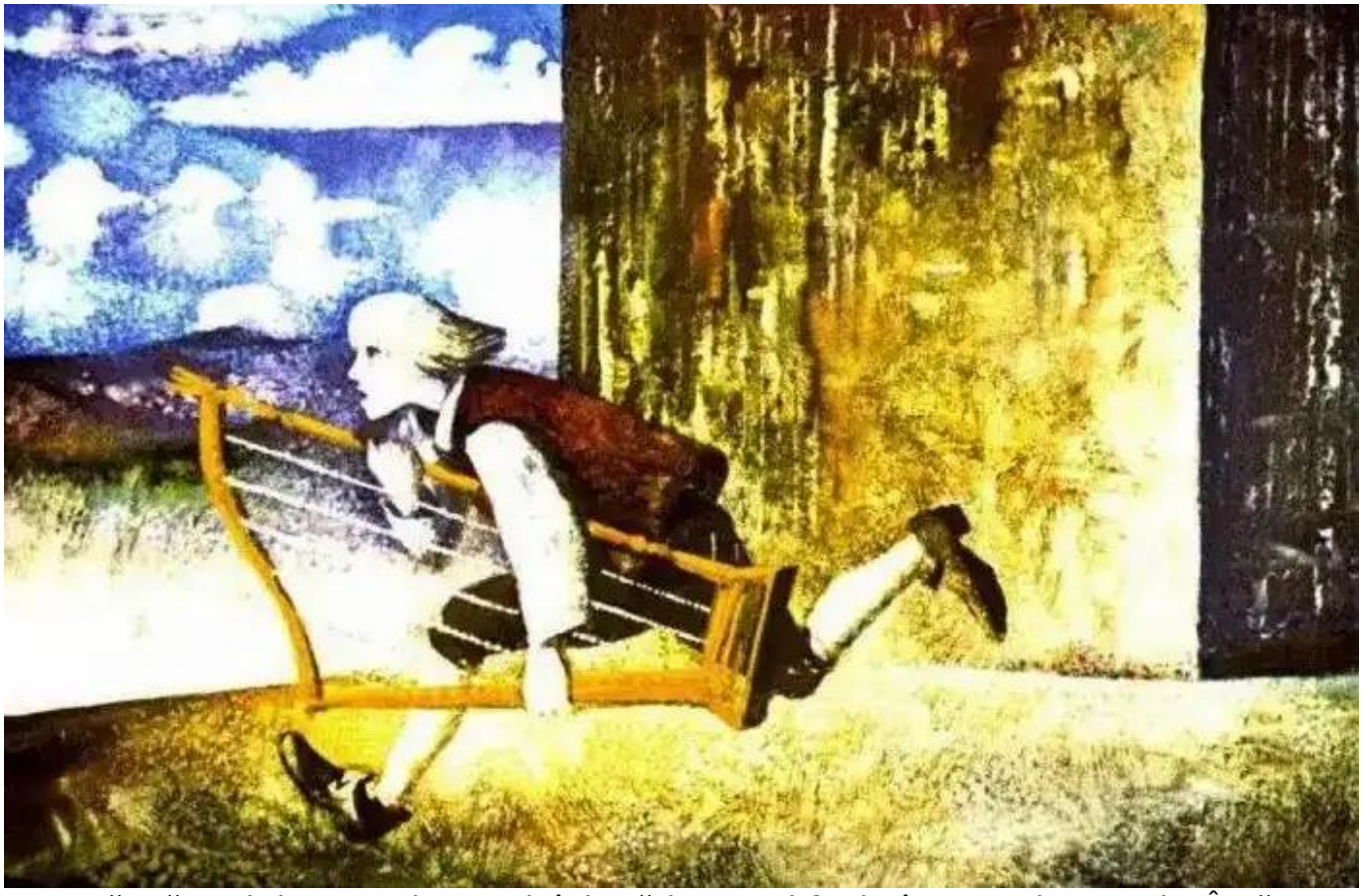

Cum căpcăunul dormea dus, Jack înhață harpa și fugi cât putu de repede. Însă harpa începu să strige către căpcăun, că cineva încearcă să o fure,...

...iar acesta se trezi numaidecat. Văzându-l pe Jack cum fuge cu harpa fermecată, căpcăunul se luă de-îndată după el.

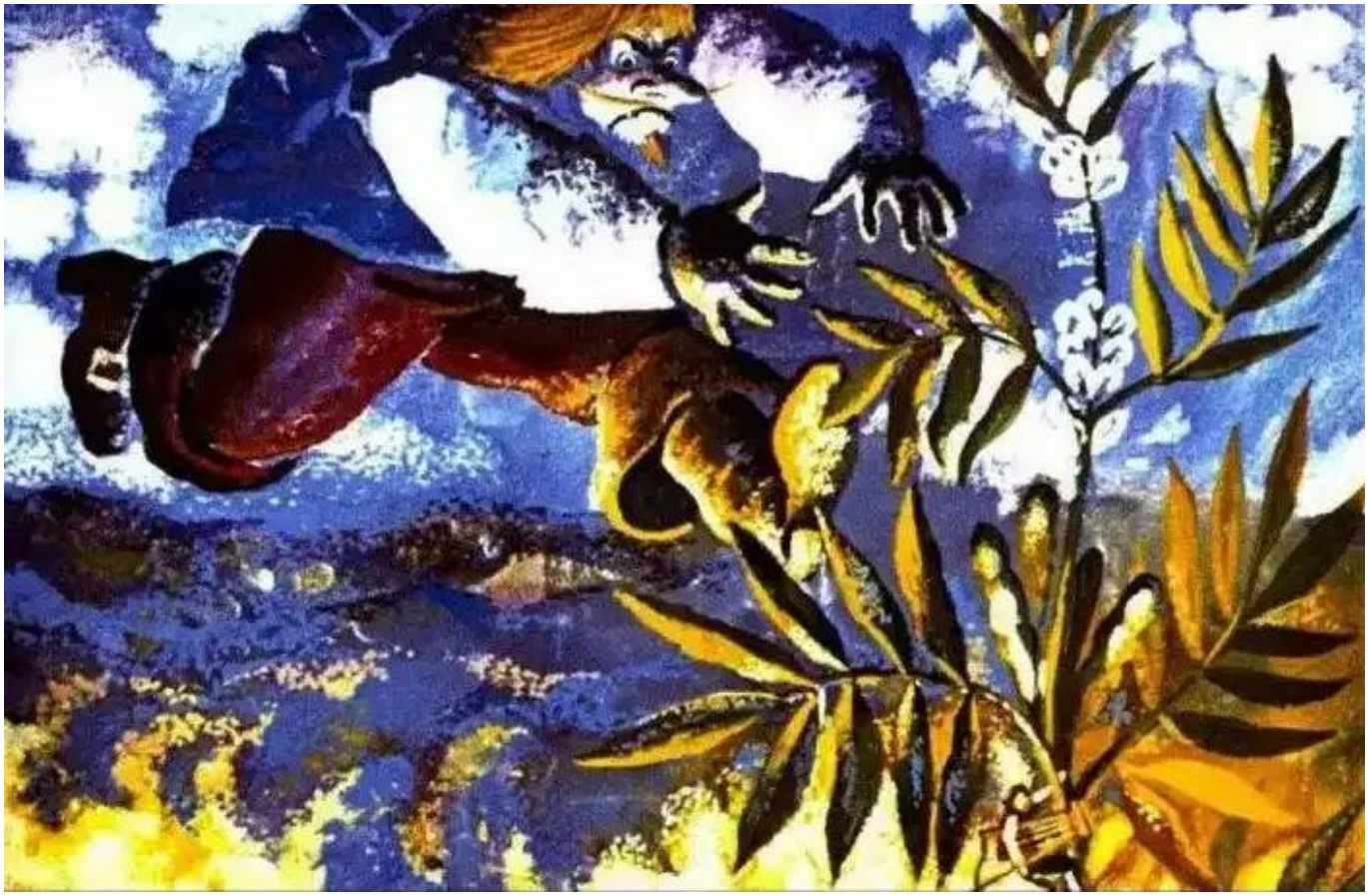
Jack ajunse la vrejul de fasole și începu să coboare spre pământ.

Căpcăunul întinse mâna să-l prindă pe Jack, însă acesta fu mai iute și dispăru în josul vrejului.

Văzând că Jack îi scapă din gheare, căpcăunul se hotărî s-o pornească după el, de-a lungul vrejului de fasole.

Jack coborî ce coborî și ajunse cu bine în curtea sa.

Însă când băiatul privi în sus, văzu cu groază cum căpcăunul se ținea în continuare după el.

Jack nu-și pierdu cumpătul și, luând degrabă o toporișcă, reteză tulpina vrejului de fasole.

Vrejul se prăbuși, iar odată cu el și căpcăunul, care astfel își găsi sfârșitul.

Toată lumea din satul lui Jack fu foarte bucuroasă, căci căpcăunul acela le provoca de-a lungul timpului multe pagube, furându-le vitele din ogradă.

Jack scoase atunci harpa fermecată și o rugă să cânte ceva vesel. Harpa începu o melodie săltăreață, iar oamenii prinseră a dansa în jurul ei. Și toți erau cuprinși de voie bună, căci harpa cânta minunat

Jack și mama sa au trăit în belșug de-atunci înainte, pentru că harpa fermecată le-a adus noroc. Și dacă n-or fi murit, înseamnă că mai trăiesc și astăzi.

SFARSIT
Сценарий Т. КАРЕЛИНОЙ
Редактор Т. СЕМИБРАТОВА
Художественный редактор В. СИНЮКОВА
© Студия «Диафильм» Госкино СССР, 1980 г.
101000, Москва, Центр, Старосадский пер., 7
Цветной 0-30
Д-005-80
38
SFARSIT